

ԱՊՐԻԼԵԱՆ ԽՈՋԵՐ

ԺՈՂՈՎՈՒՐԴՆԵՐՈՒ կեանքին մէջ աղէտներ կան, որոնք իրենց հարուածին ահաւորութեամբ կը զգետնեն ու յաճախ կ'անդգայացնեն, երբեմն նոյնիսկ խլելով անոնցմէ վերապրելու ամէն միջոց ու կարելիութիւն: Իսկ մարդկային պատմութեան մէջ կան բացառիկ պարագաներ, երբ նման աղէտի հանդիպած Ժողովուրդ մը ինքզինքին մէջ կը գտնէ բաւարար ուժ եւ կամք՝ ոտքի նետուելու եւ ապրելու:

Հայր այդ բացառիկ պարագան կը ներկայացնէ: Տարօրինակ բարենիշ մը ասիկա իրեն՝ ինք որ իր արիւնտտ պատմութեան ընթացքին նուազագոյն քանի մը անգամ տենդային այդ ձգտումը ցոյց տուած է եւ ապրած: Եւ սակայն, դէպի կեանք այդ ձգտումը չէ եղած զուտ բնազդական արարք մը, այնպէս՝ ինչպէս բոյսերը իրենց տերեւներն ու ճիւղերը կ'ուզղեն դէպի արեւին ճառագայթները: Ծիշոյ է որ Հայ կեանքին բաղձիցս վերընծիւղումը նախ եւ ամենէն առաջ անցրելու տենջի գրեթէ բնազդական գործնականացումն է. բայց այդ առաջին քայլը միշտ առնուած է՝ որպէսզի ապրելով՝ Հայը կարենայ իմաստ մը տալ տաժանքով ստացուած իր կեանքին, բեղմնաւորել ու արդիւնաւորել դայն, ի շահ իրեն, շուրջիններուն եւ բոլորին: Յեղային մեծամոլութեան սնամէջ հաստատում մը չէ ասիկա, որովհետեւ Հայուն կեանքը եւ Հայուն դարաւոր մշակոյթը այս կը փաստեն: Հայը «Բանին սպասարկուն» է, Գեղեցիկին հիացողը, արժեւորողն ու գնահատողը այն բոլորին՝ որոնք կը բխին հոգիէն ու մտածողութենէն, որոնք բարի են եւ սոյնուսոյն, որոնք ճշմարիտ են եւ բարոյացնող: Թող խամբի՛ Հայուն քով նկարագրի այս հաստատ գիծը, եւ ան տարբերութիւն պիտի չունենայ ու պիտի չզանազանուի այն շատ մը ցեղերէն՝ որոնց գոյութիւնը այս աշխարհին վրայ բեռ մըն է միայն: Պատահականութեան կամ քմահաճոյքի մը արգիւնք չէր 1915 Ապրիլ 24-ին ամենէն առաջ Հայ միաբնի եւ սիրտին տրուած գրեթէ մահացու հարուածը: Մեզ ոչնչացնել նկրտող չար ոգին շատ լաւ գիտէր ար-

ժէքը Հայ կրօնականին ու գրագէտին, Հայ արուեստագէտին և բժիշկին:

Ինչպէս անհատներ՝ նոյնպէս և ժողովուրդներ կ'ապրին ու կը սանդղագործեն նպատակի մը համար: Այլապէս մարդկոյնին կեանքը պիտի նմանէր խոտի գոյութեան՝ աննպատակ և անարգին: Ժողովուրդներու մէջ սակայ յայտնուող հզօր իմացականութիւններն են որ ուղղութիւն կու տան, կը գծեն այն ճանապարհը որմէ պիտի ընթանան բաղմութիւններ յաջորդող հարիւրամեակներուն: Այս բոլորը սակայն այն հաւաքականութիւններուն մօտ՝ ուր խաղաղութիւնը կը տիրէ, ուր մարդիկ կը կոխեն իրենց հայրենի հողին վրայ հպարտ ու ինքնախտահ, ուր անորոշ ու մութ ապագան երախտաբաց դէմ յանդիման չի դանուիր իրենց:

Մենք որ այսօր Հայ սփիւռքը կը կազմենք, ոչ միայն հզօր իմացականութիւններու, այլ մարգարէական յայտնատեսութեամբ օժտուած անձնաւորութիւններու պէտք ունինք, որպէսզի մեզի ցոյց տան, իրբև նոր օրերու «կրակէ սիւներ» այն ուղին՝ որուն պարտաւոր ենք հետևել անշեղ ու հաստատ, եթէ կ'ուզենք պահել Հայու մեր դիմագիծը և օր մը, երջանկարեր օր մը, մեր ոտքերը կոխել այն հողին վրայ որ տակաւին արիւն կը բուրէ: Որովհետև, չի բաւեր միայն խօսիլ ծրագիրներու մասին և բլլալ խօսքի ու բառի վարպետներ: Որովհետև, չի բաւեր միայն տարին սնդամ մը յուշահանդէսներ կազմակերպել և ողբալ կամ սիգանալ, ու ապա ամէն բան մոռացութեան տալ: Մեզի կը պակսի Տեսիլքը մեր ապագային, այն գերազանցօրէն հմայիչ լոյսը՝ որ պայծառացնէր մեր ներկան, շունչ տար ու կեանք ու կորով՝ դէպի իրեն յառաջանալու, և որ մեզի լսելի դարձնէր ձայնը դարերէն եկող՝ մեր կոչումը պատգամող:

Եւ իրապէս, Հայ բլլալ՝ կը նշանակէ կոչում ունենալ այս կեանքին մէջ՝ ապրիլ բոլորովին տարբէ՛ր Յայնէն, Ամերիկացիէն կամ Ապանացիէն: Այդ կոչումը մեզ կը պարտաւորեցնէ անընդմէջ որհորհորութիւններու, զրկումներու, դժուարութիւններու և այլ նեղութիւններու: Այո՛, դժուար է Հայ բլլալ ու Հայ ապրիլ: Հզօր կամք անհրաժեշտ է, դիմանալու կորով, հաստատամտութիւն և մանաւանդ՝ հաւատք մեր ապագային, մեր գալիքին, մեր երջանկութեան: Դժուար է Հայ բլլալ, սակայն միաժամանակ մեծագոյն պատիւ է այդպէ՛ս ծնած բլլալ: Կեանքը զոր կ'ապրինք՝ մարտահրաշքներով յեցուն է, պայքարներով, հոսանքն ի վեր ընթանալու ճիգերով: Ան սակայն այն կեանքն է՝ որ մեզ մեր նպատակին կ'առաջնորդէ, անոր՝ որուն համար հոսեցաւ բիւրաւոր Հայերու մարքամարուր արիւնը: Անոնց Երազը իրականացնելու կոչուածներն ենք մենք. հաւատք ունենանք մեր վրայ, ողեղինուինք, պայքարինը, արեւինք յանուն այդ Երազին, և, ինչպէս մեծ գրագէտը կը պատգամէ, եթէ Աստուծոյ կողմէ մեզի հարցուի թէ վերստին ծնունդի մը պարագային ո՛ր ազգին կ'ուզենք պատկանիլ, պատասխանենք.

«Տէր, հակառակ բոլոր տառապանքներուն և բոլոր նեղութիւններուն, մեզ վերստին Հայ բլլէ»:

Ա. Գ.